

Røða hjá Helenu Dam á Neystabø á Norðoyastevnu
Myndir: Jan Müller

Føroyar eru ein tjóð

– Tað er eingin, sum ivast í, at Føroyar eru ein tjóð. Men hvat er ein føroyingur? »Ein í Føroyum heimahoyrandi dani?«. Hendan lýsing er ikki nøktandi og eigur at fáa eitt innihald, sum meingin er í. Heimarættur er ein sjálffylgja í einari og hvørjari tjóð. Tað er okkara ábyrgd at virka fyri hesum rætti, segði Helena Dam á Neystabø, landsstýrismaður í røðu síni á Norðoyastevnu, sum vit prenta í dag

Góðu norðingar og góðu norðoyastevnugestir.

Fyrst fari eg at takka fyri, at eg eri boðin norðuri til Klaksvíkar at halda røðu á Norðoyastevnu í ár. Eg eri sera fegin um henda heiður, tí eg meti ógvuliga høgt tær dygdir og tað áráði, sum fólkið her norðuri hevur víst, serstakliga tær seinastu truplu kreppuárin. Eitt tíðarskeið í søgu okkara, sum rakti øll tær serliga meint, sum høvdu hjallin og inntøkugrundarlagið á sjónum. Vit kunnu í dag í góðum norðoyastevnuhyri stað-

festa, at fólkið her norðuri hevur prógvað, at tað í føroyinginum býr lívsneisti, sum eingin ódn er før fyri at slökkja.

I dag er aftur lív og menning her norðuri. Og tað gagnar sum kunnugt øllum Føroyum. Tí m.a. hiðani stavar ein stórir partur av tí inntøkugrundarlagi, ið ber landinum uppi. Her býr gott fólk, sum hevur prógvað, at møguleikar eru at menna okkum aftur, sama hvussu stórt hóttafallið er.

Her hava nógvar hugsað um Gunnar á Liðarenda á sinni, tá ið hann fekk tvinn-

ar kostir í at velja, annaðhvørt at flýggja úr Íslandi ella at taka bardagan upp. Á veg oman til skipið hugdi hann afturum seg niðan í líðina, og hann sá hvussu vakurt grasið spretti, tá segði hann hesi orð: »Føgur er líðin, aldri hevur hon tókst mær so føgur sum nú. Eg fari ikki«.

Adrenn eg fari víðari í røðu míni, vil eg eisini fegin senda eina tøk og eina serliga heilsan til ÍSB her norðuri, sum eg tíverri noyddist at svikja fyrradagin, tá ið tað barst mær frá at vera linjuverji til fótbólts-

dystin millum politikararnar. Eg eri sera hørm um, at eg noyddist at svikja tykkum í ÍSB, tí tit gera eitt gott og mennandi arbeiði. Eitt arbeiði, sum eg ikki minst sum landsstýrismaður í almanna- og heilsumálum seti stóran pris uppá.

Sum kunnugt standa truplar og fyri framtíð okkara sera avgerandi samráðingar fyri framman við donsku stjórnina um endurgjald fyri bankamálið. Tað mundi helst vera lagnunnar speisemi, ið gjørdi tað neyðugt hjá okkum at brúka allan tann danska grundlóg-

ardagin, allan fríggjadagin, at fyrirreika okkum til hesar samráðingar.

Og eg hugsi, at tað eru mong við mær, sum fegnast um, at vit nú loksins eru komin so langt, at hettamál, sum hevur elvt til so stóran skaða í Føroyum, og sum hevur eitrað víðurskiptini millum Føroyar og Danmark so illa, at tað nú loksins tykist at kunna koma til ein sømiligan enda. Ta moralsku uppreisnina hava Føroyar longu fingið. Hana fingi vit, tá bankafrágreiðingin varð almennakunngjørd í januar í ár.

Sið okkara at hittast á stevnu til gaman og álvara og at fara á fólkafund er ein gamal og góður føroyskur siður, sum vit hava varðveitt hóast skiftandi byr á sjálvsstýrisleið og hóast samfelagsligar og mentunarligar stórbroytingar.

Stevnan er ein skái, nú tað brýtur í bæði bórð, og stevnan er eitt kærkomið høvi at tala til tær kenstur og tað hugflog, ið vekjast má, skulu vit megna at taka við teirri fullu ábyrgd fyri landi okkara, soleiðis sum vit hava sett okkum fyri. Og stevnan og fólkafundurin er

